

En åbenbaring om menighedens bortrykkelse
Bør læses af alle

.....

Så var det alvor alligevel

af Olaf Rogde

.....

Det, jeg har skrevet, blev åbenbaret for mig, mens jeg en formiddag lå i bøn i Bergen. Jeg blev selv vældig grebet af synet. Det kom til mig, akkurat som om jeg læste i en bog, et lille hæfte, og tanken om bortrykkelsen var på det tidspunkt slet ikke i mine tanker.

Det kom til mig, at jeg skulle skrive det ned, men det stod ikke for mig som nogen åbenbaring. Jeg ville lige som slå tanken fra mig og sagde til mig selv, at dette bare var fantasi, men jeg fik ikke ro i mit indre. Jeg sagde til Gud: ”Jeg kan ikke huske alt dette. Skal det nedskrives, må du give mig det én gang til!”.

Der gik et par uger, så kom det over mig igen. Det var som at sætte sig ned og læse en beretning fra en avis eller en bog. Klokken var cirka toogtyve om aftenen. Jeg fik fat i en blyant. Der lå en gammel skriveblok, som jeg skrev det ned på. Jeg skrev, til klokken nærmede sig et om natten. Da orkede jeg ikke mere. (Jeg var i mit 79. år.)

Jeg bad om at få hvile, og om der var mere, at Gud ville give mig det næste dag. Så lagde jeg mig og sov hurtigt ind.

Nu gik der næsten en uge; så kom synet igen en aften klokken ti. Det var en direkte fortsættelse fra det, der sluttede sidst.

.....

Klokken var ni om formiddagen. Fru Andersen sidder ved radioen og lytter til børnetime for de mindste. Det var så godt i dag, lidt religion var der også med, og det burde der altid være. De små har ikke godt af for meget religion, det kan blive usundt. Der var gået fire-fem minutter, da programlederen pludselig blev afbrudt.

Der er en sensationel meddelelse fra Oslo:

Byen er i vild panik! Politiet meddeler, at der er sket noget ud over det sædvanlige. En hel del mennesker, det kan endnu ikke siges hvor mange, børn og voksne er sporløst forsvundet. Myndighederne kan ikke påtage sig at efterlyse de savnede, da det drejer sig om alt for mange, men de opfordrer de familier, som har mistet nogle af deres kære, til at give udførlige oplysninger om, hvordan de forsvandt. Det er nødvendigt at få en oversigt for at komme til bunds i mysteriet.

Nogle minutter senere meddeler radioen, at der på Storetorv forsvandt et par handlende, medens de stod og ekspederede.

En kunde, der stod og købte blomster, fortalte, at da hun skulle betale for blomsterne, og da indehaveren, som stod og fandt vekselpenge frem fra en stor pung, pludselig forsvandt; hørte hun ham sige: "Tak Jesus!" Men hun så ikke mere. Hun gned øjnene, for hun syntes, der blev så tåget foran hende. Men forretningsmanden var borte, og det var tågen også på en gang.

I det samme begyndte en ung kvinde at skrike forfærdeligt, samtidig med at hun rev og sled i en tom barnevogn. Hun sprang rundt og råbte: "Der er nogen, der har stjålet mit barn! Det er en dreng på otte måneder! Hvor er han? Hvor er politiet?"

Jo, politiet var der, men hvad kunne de gøre? Fra alle vegne lød råb om hjælp. En stor, tyk forretningsmand kom springende ud fra sin forretning og råbte: "Hjælp! Hjælp! To af mine ekspedienter forsvandt slet og ret ved disken!"

Men hvad er alt dette? Også fra Stockholm kommer der meddelelse om masseforsvindinger i lighed med den i Oslo, og byen er i vild panik. Det meddeles at flere politikonstabler er blandt de forsvundne. Nu har også København og Helsingfors udsendt melding om lignende hændelser. Fra andre lande begynder det nu at strømme ind med meddelelser om alle dem, som er forsvundet. Overalt er det børn og voksne, der er bortkommet. Politiet står rådville og magtesløse over for dette mysterium.

"Nej – nej" siger fru Andersen. "Herre Gud, hvad er det?" Hun rejser sig og går ud til porten og ser ned ad gaden. Det er et skønt villakvar-

ter med skønne små huse med haver. Der kommer fru Håland. Hun holder sig for øjnene og råber så uhyggeligt: ”Ruth! Ruth!”

Så får hun øje på fru Andersen og spørger: ”Har du set nogen fremmede gå her forbi? Ruth er forsvundet! Hun sad på trappen uden for vort hus, medens jeg stod og ordnede en rosenbusk, og så forsvandt hun. Hun var væk! Jeg råbte og skreg på hende, men ingen svarede. Jeg synes, jeg så nogen gå hen langs muren, man bliver jo så forvirret, at det hele løber rundt for én. Men Ruth! Ruth! Hvor er du? Hvem har taget dig?” Hun græder i fortvivelse.

Men der kommer Andersen. ”Kommer du på denne tid?” spørger fru Andersen. Klokken er jo bare halv ti.

Ja, jeg orkede ikke at arbejde længere, det er det rene virvar alt sammen henne på værkstedet. Mange af arbejderne er forsvundet på mystisk vis. Flere maskiner er stoppet, og man troede i begyndelsen, at der var sket flere ulykker. Vi ledte rundt, men fandt ikke spor af dem, der var forsvundet.

Men så begyndte han, som sagde, at han var kristen og gik til møder, jeg kan ikke huske, hvad han hedder, at sige: ”Nu er det sket! Nu er det sket!” ”Hvad er det, der er sket?” spurgte jeg. ”Jesus har hentet alle sine!” Han vred hænderne, græd og råbte: ”Jeg er blevet tilbage! Jeg er blevet tilbage!” Jeg bad ham holde op, men han fortsatte bare endnu værre. Det var frygteligt at høre på. Ja, der var vist flere, der havde det på samme måde.

Men inde i byen var det endnu værre. Der var trafikkaos. Chauffører og passagerer var forsvundet fra biler og busser. Sporvogne var standset op og dannede lange køer, og de busser og biler, der havde chauffører, prøvede at komme frem. Men folk var helt fra den og styrtede rundt og ledte efter de savnede. Politiet stod magtesløse.

Fru Håland vrider sine hænder og styrter hjem. Andersen og hans hustru går ind. Radioen er indstillet på Bergen, som siger:

Fra alle steder meldes der om mennesker, der er forsvundet. Telefonen har ringet hele formiddagen med spørgsmål og meldinger om denne mærkelige begivenhed. Fra flere fartøjer i havnen er mennesker forsvundet. På barselsafdelingen er alle de nyfødte forsvundet. Mødrene

jamrer sig i fortvivelse. Jordmødre og sygeplejersker er skrækslagne, men også nogle af dem er forsvundet. På de "Gamles Hjem" er flere væk.

Nu er det tre og en halv time siden den første melding indløb fra Oslo, og det viser sig, at der hele tiden indløber nye rapporter fra alle lande ud over Jorden, om mennesker der er forsvundet. Fra det fjerne østen og Korea kommer der de mest opsigtsvækkende rapporter. Der regnes her med at flere hundrede tusinde mennesker er forsvundet.

At beskrive det, der er hændt i disse første timer, er umuligt. Alle er skrækslagne. På gaderne styrter folk rundt og vrider deres hænder i fortvivelse særligt de mødre, der har mistet deres børn. Men mange både spotter og forbander Gud og mennesker.

En mand kommer styrtende ned ad gaden, mens han vrider sine hænder og råber: "Pas på! Pas på! Vi bliver snart taget bort alle sammen!" Han havde sikkert mistet sin forstand.

En ældre kvinde står ved et gade hjørne med foldede hænder, og ser op mod himlen. Så siger hun: "Åh nej, når vi ikke har gjort os rede, så vi kom med, da han kom, så bliver nok ingen hentet herefter. Herre Gud! Jesus, hjælp os! Nu er det sket! Jeg har været religiøs hele mit liv, men jeg troede ikke, han kom så hurtigt. Jeg har ikke taget alt så nøje."

Fra jernbanen meldes det, at der ikke er indtruffet nogen direkte ulykker. Men et tog står på sporet uden for Finse uden fører og konduktør. Der er blevet sendt ordrer ud til personalet om at lede efter mennesker, der kan være hoppet af det østgående tog og muligvis være dræbt, for der er flere af de rejsende, der er væk. Ligeså meldes der fra fjord- og kystbåde om passagerer, der er savnet.

I aften kom der i avisen en redegørelse, og man opfordrer folk til at holde sig i ro og ikke være bange. Politiet og myndighederne arbejder for højtryk alle steder, for at få fastslået hvor mange der er forsvundet. Ligeså er videnskabsmænd, og særligt meteorologerne, i arbejde med at finde årsagen til dette mærkelige fænomen.

Nu er der også indkommet meldinger fra USA om, at der fra øststaterne begynder at strømme ind med meldinger af lignende art, som i

Norge. Der meldes om store katastrofer i trafikken og om mange mennesker, der er blevet dræbt.

Aviserne mener, at man i morgen tidlig skal få en mere udførlig oversigt om, hvad der er sket i byerne.

Klokken er nu tyve; og af nyhedsoversigterne fremgår det, at denne katastrofe virker på samme måde over hele Jorden. Hidtil er det de største byer, man ved mest om, men også fra de mindre byer begynder det nu at strømme ind med tal over forsvundne.

På den sydlige halvkugle er der indtruffet lignende ting, og det ser ud som om, det er foregået parallelt, med det vi har oplevet her. En forfærdelig uro råder overalt. Det ser ud, som folk ikke tør gå til ro i nat. På gaderne diskuteres der hysterisk, om det der er hændt. Man kommer mere og mere til den slutning, at det har med de kristne og med kristendommen at gøre. De der kender de forsvundne fortæller, samtidig med det de andre også siger, at det udelukkende er kristne fanatikere og uskyldige børn, der er forsvundet.

En bryggeriarbejder sagde i aften: ”Ja, Hans Olsen er borte nu, og han har vel fået det på den måde, han har prædikeret om, at Jesus skulle komme og hente ham snart!”

”Ja,” svarede en anden, ”vi havde også sådan en, også han er borte; men nu må vel myndighederne tage sagen i sin hånd, og forbyde al religion, så noget lignende ikke hænder én gang til.”

”Åh nej,” udbrød en i mængden, ”det kommer aldrig til at ske igen! De har nok haft ret alligevel, disse kristne, for de havde en anelse om dette hele tiden. Havde vi hørt på dem, havde vi sikkert haft det bedre nu og ikke været nødt til at leve videre i dette helvede og kaos, som vi nu har over os, og som vi kommer til at få mere af.”

”Jaså, du troede på dem? Så burde du jo have slået følge med dem, da de rejste,” sagde én.

”Jeg ville ønske, jeg havde kunnet!” svarede han bare og gik.

Nogen råbte efter ham: ”Du burde hænges, både du og de øvrige, der befatter sig med denne sindssvage kristendom!”

Næste dag kunne aviserne i alt fald ikke give nogen forklaring. Alt er og bliver et mysterium. Fra alle lande kommer lignende rappor-

ter. Fra missionsfelterne meldes der om masser af kristne, der er forsvundet. Bare et fåtal af de kristne er blevet tilbage der.

Det viste sig, at der var ganske mange præster og prædikanter, som var til stede på det sammenkaldte kirkemøde, men mange var også borttrykket. Der herskede en nervøs og dystert stemning. Mange var helt ulykkelige, siger rapporten. Men der rådede ikke den mindste tvivl om, hvad der var sket, det var de helliges bortrykkelse eller brudens borttagelse.

Nogen erkendte, at de trods deres teologiske uddannelse og deres studier af Guds ord aldrig havde tænkt sig, at det skulle ske på den måde. De var fremmede for den nye fødsel og barnekårets ånd. En ung præst sagde: ”Jeg har aldrig lært det på denne måde! Professorerne fortalte det aldrig på den måde, som det er sket i disse dage!”

Der var en tendens til diskussionen, men sindene var alt for oprørte til, at den kunne blive saglig, skrev journalisten.

Da politiet havde henvendt sig til almenheden for at høre dens opfattelse, blev der skrevet en rapport fra kirkemødet, som de fleste af mødedeltagerne var enige i:

Det, der var sket, var en forudsagt bibelsk hændelse, den såkaldte ”brudens bortrykkelse”, eller at Jesus har hentet alle sine. Dette er alt, hvad vi kan sige i dag.

Politiet ville ikke offentliggøre præsternes udtalelser, da de mente, at det var et foster af en nervøs og hysterisk fantasi. Hændelsen var også af så vidt omfattende beskaffenhed, at sagen måtte tages op i regeringen. Har det noget med den kristne religion at gøre, da burde man indtil videre lukke alle kirker og religiøse forsamlingslokaler, til man får en bedre oversigt, og alt bliver klarlagt. Dette er jo et problem, der har ramt alle nationer, så der vil måske blive en fælles indstilling til sagen. Da må FN blive det rette forum til at tage sagen op og undersøge den grundigt.

I de kristnes lejr synes stemningen at være vældig trykkende. I går, søndag, var alle kirker og menigheder pakkede. Mange menigheder var uden prædikanter, og mange af medlemmerne var savnet. I mange menigheder var der få troende igen, men til gengæld var der en vældig tilstrømning af udenforstående, og i de fleste tilfælde var det de

efterladte til de borttrykkede, der, som de sagde, var ramt af denne store ulykke.

Folk ville høre Guds ord, men det var ligesom borte. Én forsøgte at læse. Han sagde: "Jeg forstår ingen ting!" De gav Bibelen til en anden, og han sagde: "Jeg kan ikke læse!" Andre græd. Den store masse var enige om, at kristendommen var den direkte årsag til denne tragiske hændelse, og mente, at de kunne få en rimelig forklaring på denne sag af de kristne. Mange kom også for at søge Guds hjælp. De var dybt ulykkelige.

På de fleste møder rådede der alligevel stor forvirring. En mand stod med knyttede næver, og råbte til en prædikant:

"Det er din skyld, at så mange af os er blevet tilbage! Du talte aldrig om, at Jesus snart skulle komme og hente sine, og endnu mindre om at have et rent hjerte og være fyldt af den Hellige Ånd, samt have alt opgjort både med Gud og mennesker. Jeg ved, at det som holdt mig tilbage, det er bare småting, men, men ... Herre Gud, hjælp mig!"

"Ti!" sagde prædikanten. Han mente, han havde gjort sin pligt, på denne måde beskyldte den ene den anden for det, der var sket, under gråd og fortvivelse. De bankede på, men døren var lukket. Tilstanden var ikke til at beskrive, sådan som den udviklede sig. Folk var klar over, at en frygtelig tid stod for døren. Det lå ligesom i luften, at alt håb var ude. Porten var lukket.

De bankede og råbte alle disse, som havde ladet det blive ved tomme, kristelige fraser og talemåder. Nogen havde blot været med for kammeratskabets skyld, andre på grund af sang og musik og lignende, alle uden at være født på ny og eje barneretten og dermed arveretten. Ja, for mange havde menigheden bare været et foreningsliv, en hobby for at få tiden til at gå. Men nu bankede de alle på den lukkede dør: "Herre! Herre! Luk op for os!"

Til alt dette kom de uhyggelige rygter om, at den tredje verdenskrig var ved at bryde ud. Den diplomatiske forbindelse mellem øst og vest var brudt.

Når det gjaldt borttrykkelsen og de kristne, så tog det ikke myndighederne lang tid, før de havde taget deres beslutning. Fra østlandene kom der meddelelser om, at kommunisterne gik i spidsen og forbød

al kristen virksomhed og kristne sammenkomster. Der blev dødsstraf for dem der nævnte Jesus-navnet. Landene skulle renses for al kristen litteratur. Med Bibelen øverst skulle alt brændes. Det betød døden at eje blot det mindste, der bar præg af eller mindede om Kristus.

I den vestlige verden tog det noget længere tid, inden man satte ind med så grove forbud. Men den gudløse masse, både blandt de ledende og blandt folket, var opskræmte over det, der var sket, og forlangte, der blev grebet ind. Majoriteten sejrede, og da kristendommen var årsagen, var resultatet klart.

Så begyndte den forfærdeligste af alle tider i menneskehedens historie. En stor mængde af kristne, der var blevet igen og som fortsatte med et råbe til Gud og ikke ville efterkomme myndighedernes forbud, fik fængselsstraffe med forhør efter de værste Gestapo-metoder.

Om du vil forbande og fornægte Jesus Kristus, så kan du redde dit liv! Det var parolen. Men tusinder var standhaftige, og masse mordene var ubeskrivelige, mange blev pint på en grusom måde til de døde. Der var ingen lov og ingen ret mere. Satan var sluppet løs.

Ve jorden og dem der bor på den! Der var mange, der gav efter under torturen. De havde ingen steder at fly til, for "hele verden var i den ondes vold". Alle lande var enige om, at de kristne måtte udryddes. Denne verdens fyrste havde taget magten. Børn forrådte forældre til døden. Nu gik det i opfyldelse, som står i Luk.21.16.

"Men I skal endog forrådes af forældre og brødre og slægtninge og venner, og nogle af jer skal de slå ihjel."

Det er umuligt at beskrive tilstanden, men Gud har skildret den i Åbenbaringsbogen. Og det store råb fra de uskyldige var:

"Herre! Du må forkorte disse dage!"

.....

Kære ven! Du må ikke risikere at blive tilbage. Gå ind for den almægtige Guds ansigt, bed ydmygt om lys og nåde. Endnu i dag er det tid, endnu i dag kan du blive beseglet som Jesu Kristi ejendom, så du kan være med, når han henter alle sine.